

12 Ιανουαρίου 2017

Τα «ξηρά οστά»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ευρισκόμενος στην

κηδεία ενός αγνοουμένου

Μπροστά στα «ξηρά οστά», μέσα σ' ένα κλειστό μικρό φέρετρο, δεν μπορείς να δεις το πρόσωπο του αγαπημένου σου. Η μνήμη τότε, αναπόφευκτα, τρέχει στο πριν της ιστορίας του, της δικής σου, της πατρίδας σου.

Κανείς δεν προετοιμαζόταν γι' αυτή την ώρα. Η ανεύρεση των αγνοουμένων και η «ταυτοποίηση με τη μέθοδο του D.N.A.», είναι ανακάλυψη των ημερών μας. Ποιος μπορούσε να φανταστεί κάτι τέτοιο το 1974; Πώς να φανταστείς ότι θα μπορούσε να κηδεύσεις τον πατέρα ή τον αδελφό ή το φίλο, χωρίς τον «τελευταίο ασπασμό»;

Κι όμως η κηδεία είναι αναγκαία όχι τόσο για «ν' αναπαυτεί η ψυχή του κεκοιμημένου», όσο για να βαδίσουν προς την τελευταία πράξη οι «ζώντες και περιλειπόμενοι» δικοί τού κεκοιμημένου για ν' αναπαυτούν. Γιατί αυτή η «τελευταία πράξη», η κατάθεση δηλαδή του σώματος στη γη και το λόγο του ιερέα «γη ει και εις γην απελεύσει», είναι το «τετέλεσται». Όλα όσα εξαρτώνται από μας τελειώνουν. Τον «κηδέψαμε», τον φροντίσαμε, αφού ο ίδιος δεν μπορεί να βηθήσει τον εαυτό του.

Ωστόσο, η κηδεία ενός αγνοουμένου μάς φέρνει πιο έντονα μπροστά στο γεγονός της ανάστασης των νεκρών που θα συμβεί στο τέλος της ιστορίας, όταν ο Χριστός ερχόμενος για δεύτερη φορά, με όλη τη δόξα Του πια και ως κριτής, θα αναστήσει «παγγενή τον Αδάμ εκ του τάφου», δηλαδή όλους τους ανθρώπους που ως φθαρτοί βρίσκονται στον τάφο.

Το βράδυ της Μ. Παρασκευής, που ψάλλεται ο Όρθρος του Μ. Σαββάτου, όταν ο Επιτάφιος θα επιστρέψει στο ναό, διαβάζεται η προφητεία του Ιεζεκιήλ. Σ' αυτήν παρουσιάζεται ο προφήτης να οδηγείται από τον Κύριο στη μέση μιας πεδιάδας που ήταν γεμάτη από κατάξερα ανθρώπινα οστά. Μπροστά σ' αυτό το θέαμα ο προφήτης βρίσκεται σε απορία, κατά πόσον θα μπορούσαν τα ξερά οστά να πάρουν σάρκα και πνοή. Κι όμως με το πρόσταγμα του Κυρίου ζωντανεύουν και παίρνουν πάλι ζωή.

Αυτή η προφητεία μιλά, βασικά, για το λαό του Ισραήλ που χάσαν την ελπίδα τους γι' αυτό και χαθήκαν! Κατά προέκταση, θα μπορούσαμε να πούμε πως τα «ξηρά οστά» ενός αγνοουμένου, μέσα στο ναό του Θεού για την κηδεία, μας παραπέμπουν στην Ανάσταση: των σωμάτων, της πατρίδας μας. Μας βεβαιώνει πως όπως και τότε έτσι και τώρα η αλήθεια δεν βρίσκεται στα γεγονότα, η ζωή δεν υπάρχει στα φαινόμενα. Πίσω απ' όσα συμβαίνουν και πέρα απ' όσα φαίνονται, υπάρχει η ελπίδα που στηρίζεται στη δύναμη του Θεού, που «τα μωρά του κόσμου εξελέξατο ίνα τους σοφούς καταισχύνη, και τα ασθενή του κόσμου εξελέξατο ίνα καταισχύνη τα ισχυρά», όπως «και όσους ο κόσμος θεωρεί παρακατιανούς και

περιφρονημένους, ότι εκείνους διάλεξε ο Θεός, τα μηδενικά, για να καταργήσει όσους θαρρούν πως είναι κάτι». (Α΄ Κορ. 1,27-28).

Έτσι, μπροστά στο φέρετρο του αγνοουμένου, δεν βιώνεις μόνο τον πόνο τού πριν αλλά και την ελπίδα της αυριανής μέρας που θα δικαιώσει την αδικία, την προδοσία, τις ατασθαλίες που έγιναν τότε. Τα «ξερά οστά» των αγνοουμένων, όσα και να' ναι, θάβοντάς τα είναι ως να φυτεύονται στη γη των Πατέρων μας, αναμένοντας κι αυτοί την κοινή ανάσταση, αλλά και την ανάσταση του τόπου μας.

Οι πολλές κηδείες αγνοουμένων, δεκαετίες μετά, ετοιμάζουν, μυστικά και αθόρυβα, με πολύ πόνο και δάκρυ, τη νέα ζωή, τη διαφορετική από πριν, που θα ζήσουν οι επόμενοι απ' αυτούς, βεβαιώνοντας και πάλι πως «ζήσεσθαι τα οστέα ταύτα».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com